

	mk. fen.
do 1.000 mk.	5 —
ponad 1.000 „	10 —
17. Za przyjęcie przez komornika zasądzonej na rzecz wierzyciela sumy w ratach komornik pobiera za przyjęcie każdej raty	1 —
18. Za zaoferowanie pieniędzy, w imieniu dłużnika, wierzycielowi komornik pobiera:	
jeżeli suma nie przekracza 1.000 mk.	15 —
jeżeli suma wynosi więcej niż 1.000 „	20 —
19. Strona, żądająca dopełnienia czynności przez komornika, łoży zgóry na koszty, przewidziane przez takse, w miarę postępowania czynności; niewpłacone zaś koszty za dokonane czynności komornik ma prawo wyegzekwować od strony, która żądała ich dokonania.	
20. Opłaty, przewidziane w p. 3 ust. b. oraz w p. 6, 8 i 11 niniejszej taksy, obliczane są od chwili przystąpienia do wykonywania czynności. W protokole winien być oznaczony czas rozpoczęcia czynności oraz ich zakończenia.	

21. Na każdym sporządzonym protokole komornik winien wymienić sumę należnego mu wynagrodzenia.

22. Osoba, na której żądanie komornik wykonywa czynności poza obrębem miejscowości, w której ma swą siedzibę, dostarcza komornikowi od najbliższej stacji kolejowej środków lokomocji w naturze, albo płaci go-tówką na koszty podróży podług cen miejscowych.

Wynikły spór co do kosztów przejazdu rozstrzyga ostatecznie prezes sądu okręgowego.

Za przejazd koleją komornik ma prawo do zwrotu za bilet II klasy.

Djety pobiera komornik w wysokości 15 mk., przyczem ma zastosowanie art. 20 przepisów tymczasowych o wynagrodzeniu urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Art. 2. Rada Ministrów na wniosek Ministra Sprawiedliwości jest uprawniona do obniżania lub podwyższania stawek taksy niniejszej w razie zmiany warunków ekonomicznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza otrzymuje moc obowiązującą w b. zaborze rosyjskim z dniem jej ogłoszenia. Jednocześnie przestaje obowiązywać dekret Naczelnika Państwa z dnia 30 stycznia 1919 r. w przedmiocie taksy dla komorników (Dz. Pr. z 1919 r. № 12, poz. 131).

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Sprawiedliwości:

St. Nowodworski

451.

U S T A W A

z dnia 14 lipca 1920 roku

w przedmiocie taksy tymczasowej dla pisarzy hipotecznych.

Art. 1. Pisarz hipoteczny pobiera:

1. Od wniosku o przepisanie tytułu własności, wciągnięcie do ksiąg hipotecznych tytułów dłużnych oraz regulację spadku:

- a) do 5.000 mk. 2⁰/₀
 najmniej jednak 30 mk.
- b) powyżej 5.000 mk. od nadwyżki 1/10⁰/₀
2. Od wniosku o wpisanie do wykazu hipotecznego kaucji, hipotek sądowych i hipotek prawnych oraz wszelkich ostrzeżeń na sumę:
- a) do 5.000 mk. 2⁰/₀
 najmniej jednak 30 mk.
- b) powyżej 5.000 mk. od nadwyżki 1/10⁰/₀
 nie więcej jednak niż 500 mk.
3. Od wniosku o wykreślenie praw hipotekowanych na sumę:
- a) do 100.000 mk. — połowa wynagrodzenia, w p. 1 przewidzianego, najmniej jednak 15 mk.
- b) powyżej 100.000 mk. — od nadwyżki czwarta część tegoż wynagrodzenia, nie więcej jednak niż 500 mk.
4. Od wniosku o odłączenie ksiąg hipotecznych, lub o połączenie ksiąg oddzielnych:
- a) w księdze głównej 100 mk.
- b) w księdze nowozałożonej 30 mk.
5. Od wniosku o przerobienie czyli uporządkowanie wykazu hipotecznego 75 mk.
- ponadto od każdej treści, ulegającej przepisaniu 5 mk.
6. Od protokołu pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:
- a) w kancelariach hipotecznych przy sądach pokoju 50 mk.
- b) w kancelariach hipotecznych przy sądach okręgowych 150 mk.
7. Od wszelkich innych wniosków, jako to: o wezwanie do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki, o ogłoszenie postępowania spadkowego, o podniesienie decyzji zwierzchności hipotecznej, ujawnienie spadku wakującego, działów, pozostawanie w niepodzielności, wdrożenia postępowania egzekucyjnego, od wniosków łącznych (dodatkowych) i t. p. 30 mk.
8. Od protokołów faktycznego wydania listów zastawnych instytucji kredytowych 1/20 część procentu od sumy nominalnej.
9. Za wciągnięcie do wykazu hipotecznego treści, za każdą treść 3 mk.
10. Od odpisów z wykazów hipotecznych, wypisów i odpisów aktów notarialnych, aktów stanu cywilnego, zaświadczeń z repertoriów i ksiąg opłat, poświadczenia terminów zamknięcia postępowania spadkowego:
- za każdą stronicę całą lub zaczęta 4 mk.
 najmniej jednak 8 mk.
- Stronica arkusza powinna obejmować najmniej 25 wierszy, a każdy wiersz najmniej 18 sylab.
11. Za świadectwa z wykazu hipotecznego specjalne (rozumowane) 30 mk.
12. Od każdej pozycji świadectwa zamieszkań osób, mających ujawnione prawa w wykazie hipotecznym 2 mk.
 najmniej jednak 8 mk.

Art. 2. Rada Ministrów na wniosek Ministra Sprawiedliwości jest uprawniona do obniżania lub podwyższania stawek taksy niniejszej w razie zmiany warunków ekonomicznych.

Art. 3. Pisarz hipoteczny obowiązany jest w każdym wniosku, protokole, zaświadczeniu, jak również na wydanych dokumentach wyraźnie zaznaczyć, jakie i w jakiej wysokości opłaty pobrane zostały, nie wyłączając opłaty, na rzecz jego uiszczonej.

Tekst ustawy niniejszej winien być wywieszony w kancelarii hipotecznej w miejscu widocznym i dostępnym.

Art. 4. Dekret Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 roku (Dz. Pr. № 15, poz. 204) w przedmiocie taksy tymczasowej dla pisarzy hipotecznych uchyla się.

Art. 5. Ustawa niniejsza obowiązuje na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej z dniem jej ogłoszenia.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

W. Grabski

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

Dr. J. Morawski

452.

U S T A W A

z dnia 15 lipca 1920 roku

w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących przepisów o nadzwyczajnych dodatkach drożyznianych dla emerytów cywilnych oraz wdów i sierot po nich na emerytów wojskowych oraz wdowy i sieroty po nich.

Art. 1. Moc ustawy z dnia 5 marca 1920 r. „w sprawie zmiany ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. (Dz. Pr. № 65, poz. 392) oraz ustawy z dnia 8 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. № 4, poz. 18) o przyznaniu dla cywilnych emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych, kolejowych, dla nauczycieli szkół powszechnych, średnich i wyższych, jak też dla wdów i sierot po nich oraz księży emerytów nadzwyczajnego dodatku drożyznianego” (Dz. Ust. № 23, poz. 127, rok 1920) rozciąga się na byłych wojskowych oficerów, duchownych, urzędników wojskowych i szeregowców b. armji rosyjskiej i austriackiej, o ile pobierają ze Skarbu emeryturę lub zasiłki z tytułu służby swej w armjach odnośnych państw zaborczych, oraz na wdowy i sieroty po nich, o ile te ostatnie pobierają ze Skarbu pensję wdową lub sierocą z tytułu służby ich mężów albo ojców w jednej ze wspomnianych wyżej armji.

Art. 2. Uchwałę Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 lipca 1920 roku, by, rozpoczynwszy od miesiąca czerwca 1920 r. do czasu wejścia w życie uchwalić się mającej przez Sejm ustawy emerytalnej, wypłacano co miesiąc dotychczasową emeryturę, względnie pensję wdową i sierocą, rentę, lub dar z łaski wraz ze wszystkimi przypadającymi dodatkami drożyznianymi w podwójnej wysokości,—rozciąga się na b. wojskowych b. armji rosyjskiej i austriackiej, o ile pobierają ze Skarbu Polskiego emeryturę lub zasiłki z tytułu służby swej w armjach odnośnych państw zaborczych, oraz na wdowy i sieroty po nich, o ile te ostatnie pobierają ze Skarbu Polskiego pensję wdową lub sierocą z tytułu służby ich mężów lub ojców w jednej ze wspomnianych wyżej armji.